

Lunaparkem na okraji Baltimoru proudily davy lidí a kofonie zvuků trhala uši. Tváře a krky všech přítomných se za horké letní noci leskly potem, snad s výjimkou těch, kteří našli odvahu nasednout do vozíků horské dráhy a teď se s vyděšeným jekotem řítily do propasti. Do šíleného blikání barevných reflektorů zněla z desítek reproduktorů ryčná hudba, kterou se stánkaři nabízející pouťové zboží marně snažili překřičet. Výbuchy rachejtlí, jež po desítkách prozařovaly noční oblohu a sesílaly kaskády jisker na temnou hladinu nedalekého jezera, jim rozhodně nepomáhaly.

Chlapi, snažící se dokázat svou mužnost, s naběhlými žilami na krku mlátili dřevěnými palicemi do dřevěných kovadlin a křivili tváře zklamáním, když červená koule nevyletěla až ke zvonku, upevněnému na horním konci svislého břevna, aby hlasitým cinknutím ohlásila jejich úspěch. Na protější straně hlavní ulice mezi atrakcemi do sebe narážela elektrická autíčka, za jejichž volantem se každý mohl cítit jako král silnic a vybít si svou agresivitu.

O kus dál stála střelnice, která ovšem v ničem nepřipomínala mírumilovné předchůdkyně z venkovských poutí a místo vyviklaných vzduchovek nabízela sbírku nejmodernějších zbraní – umělohmotné samopaly a odstřelovačské pušky, protitankové pancéřové pěsti, a dokonce věrnou repliku plamenometu, který plival ohnivé jazyky doprovázené oblaky černého kouře. A znovu zpocené obličejové mužů, žen a dětí, kteří se sverepým výrazem likvidovali nenáviděné cíle – partnery, rodiče, děti, kolegy –, osamělí proti všem nepřátelům, z nichž nejhorším byl strach.

Kolem boudy, v níž vzrušení zákazníci házeli šipky s ostrými hroty do nafukovacích balonků ozdobených karikaturami politiků, spěšně kulhal štíhlý muž opírající se o hůl, kterou svíral v pravé ruce. Nevšímal si nadšených výkřiků ani protestů, které doprovázely smrt každé ikony veřejného života, a pátravě hleděl do přeplněného bludiště jako člověk, jenž hledá konkrétní dům v neznámé části města. Na sobě měl sportovní košili a navzdory nesnesitelnému vedru i neformální, ale slušivé sako. Do pohledného obličejové muže středního věku pronikla únava a zbrázdily ho předčasné vrásky, které stejně jako temné kruhy pod očima svědčily spíše o životě, jaký vedl, než o věku. Jmenoval se Alexander Conklin a svého času působil jako terénní agent Ústřední zpravodajské služby. Dnes už byl ve výslužbě a v tento konkrétní den, či spíše noc, rovněž naplněn úzkostí a obavami. V pokročilou hodinu si rozhodně nepřál pobývat právě v tomto místě a nedokázal si ani představit, jaká katastrofa ho přiměla sem zajít.

Přiblížil se k pandemoniu střelnice a náhle zalapal po dechu, strnul a upřel pohled na vysokého plešatícího muže přibližně svého věku, který měl přes rameno přehozené lehké proužkované sako. Z protějšího směru kráčel k bouřící